

Życiorys św. Wojciecha

□□□□□ Święty Wojciech właściwie Wojciech Sławnikowic - czeski duchowny katolicki, biskup praski, misjonarz, męczennik, święty Kościoła katolickiego, główny patron Polski. Urodzony w Libicach ok 956, zmarł śmiercią męczeńską 23 kwietnia 997 w Świętym Gaju w okolicach Pasłęka.

Święty Wojciech wywodził się z książęcej rodziny Sławnikowców pochodzącej z Czech. Jako dziecko ciężko zachorował. Rodzice wierząc, że dziecka do zdrowia przywróciło położenie na ołtarzu, oddali na wychowanie kościelne. Wykształcenie uzyskał w Magdeburgu pod opieką arcybiskupa Adalberta. Tam też przyjął sakrament bierzmowania obierając sobie imię Adalbert na cześć swojego mentora. W roku 981 przyjął święcenia kapłańskie. Po śmierci biskupa Adalberta powrócił do Czech jako subdiakon. Dwa lata później po śmierci biskupa Dytmara objął patronat nad diecezją praską jako nowy biskup. Wspierał ubogich i budowę kościołów, stanowczo sprzeciwiał się rozwiązłości, wielożeństwu, handlowi niewolnikami z krajami muzułmańskimi a także intrygom czeskiej szlachty co spowodowało konflikt z księciem Bolesławem II.

Św. Wojciech po opuszczeniu Pragi i udał się do Rzymu gdzie zrzekł się godności biskupiej i wstąpił do klasztoru benedyktyńskiego św. Bonifacego i Aleksego na rzymskim Awentynie. Po śmierci biskupa Falkolda, wrócił do Pragi pokierowany przez arcybiskupa Moguncji Willigisa. Prowadził dzieła misyjne, na podbitej przez Węgry słowackich ziemiach, co spowodowało konflikty z pogańskim rodem Arpadów. Także stawał w obronie chrześcijańskich niewolników wysyłanych do krajów muzułmańskich i ich wykupywanie.

Dzięki namowie Ottona III będącego cesarzem Niemiec i porozumieniu z królem Polski Bolesławem Chrobrym, w 996 roku zawitał do Polski. Celem jego wizyty było podjęcie misji pośród jeszcze pogańskich Prusów. W podróży misyjnej towarzyszył mu brat Radzim Gaudenty i Benedykt Bogusza. Wiosną roku 997 św. Wojciech popłynął Wisłą do Gdańska z kohortą żołnierzy króla, gdzie w okolicach Pregoły ich oddalił. Dalej udał się ze swoimi towarzyszami na tereny pruskie by głosić zbawienie Boże. Ich działalność misyjna nie spotkała się z przychylnym przyjęciem. 23 kwietnia 997 r Wojciech został napadnięty przez siedmiu strażników prowadzonych przez kapłana i ugodzony włócznią w serce. Jego głowę odcięto i

nasadzono na pal wyrazem hańby. Towarzyszy Biskupa oszczędzono i odesłano do Polski, którzy po powrocie opowiedzieli o jego męczeńskiej śmierci. Głowę z pala wykradł pewien nieznany Pomorzanie i przewiózł do Gniezna. Król Polski Bolesław Chrobry wykupił resztę ciała Wojciecha za wagę złota i nakazał pochować w gnieźnieńskim grobowcu.

W 999 roku Sylwester II kanonizował św. Wojciecha. W wyniku starań Bolesława Chrobrego oraz przy jednoczesnym poparciu Ottona III, w 1000 roku została utworzona metropolia, a za jej patrona obrano świętego Wojciecha. W tym samym roku odbył się zjazd gnieźnieński.

Wizerunki przedstawiające świętego Wojciecha umieszczone są w herbie Trzemeszna oraz Radzinkowa a także jego żywot jest ukazany na drzwiach gnieźnieńskich. W ikonografii św. Wojciech jest ukazany w stroju biskupa, w paliuszu z pastorałem. Jego atrybutami są orzeł, wiosło i włócznie.